

Amants, realitzadors i alguna ficció feta realitat consumeixen, com cada any a Sitges, una humanitat portada als seus límits en un procés irreversible. El Festival Internacional de Cinema Fantàstic presenta tot el ventall de varietats sobre el gènere en un menú complet, repleit d'emocions fortes. L'afecció té a l'abast una retrospectiva dels cent millors títols clàssics del fantàstic —des de 'Voyage dans la lune, de Méliès', fins a 'Freaks', de Tod Browning, o 'Yo anduve con un zombi', tan representativa—, en què tampoc no falten ni les creacions del rei de l'animació George Pal ni Lucio Fulci amb excèntriques obres d'un 'gore' provocador i eminentment cínic. Contràriament, 'Mortal kombat' —que penetra en l'univers del videojoc amb la presència de Christopher Lambert— o 'Virtuosity', entre alguns altres, certifiquen la creixent influència d'una realitat virtual cada vegada més real.

Però, en la geografia cinematogràfica, el terror té molt a dir-hi, especialment a Sitges, on el Festival presta totes les atencions i serveis a aquesta variant del fantàstic.

Psicòpates, criminals i monstres encobreixen els moments més crítics de la història contemporània. Adés, Dràcula i King Kong mateix destil·laven uns Estats Units esquarterats per massa carrers i poca borsa. Avui, seixanta anys després, es parla de crisi en clau realista, lluny de productes literaris. Els monstres deixen pas a combinacions patològiques d'un exotisme no menys que tropical i, mentrestant, la postguerra japonesa degusta criatures sorgides d'una commoció atòmica que metastasia la memòria col·lectiva.

El terror és un gènere intel·ligent: "fa explícites les exigències del moment; s'adapta als temps, busca, de dia en dia, les fibres sensibles més poc intel·lectualitzables. Aquesta és la seva manera de sobreviure", afirma el crític i professor a la Universitat Autònoma de Barcelona Casimiro Torreiro. El romàntic Frankenstein incrementava el consum d'adrenalina del públic, mentre que Aníbal Lecter, àlies el Caníbal, exorcitza el present. Tot i així, tant l'un com l'altre aboquen l'espectador a una mort poc natural —bestial, més aviat— explícita en alguns casos, subtil en uns altres; una mort que, en el pitjor dels casos, va acompanyada de patiment físic, cruel, tortuós, repertori en definitiva dels anals més excelsos de la psicopatologia. Però, tranquil, lector: difícilment aquests productes socials traspassen la més estricta circumscripció cinematogràfica. O, si més no, esperem-ho. Eliseu T. Climent